

MAGÁNYOS HÉTVÉG

Csontok és kincsek roncsai. Nincsek
halmai gyűlnek; titkaid hült hegy
mélye ha őrzi: hangzavar tör ki
ilyenkor éjjel. Milyen veszéllyel
szembesülsz, lélek? Bűnök, erények:
sárba fúlt fények, önző csend-kéreg,
esküszegések, kicsorbult kések,
késő ígélet... Dal, ha feléled;
levél, konok társ kérelme (postás
hova tűnt véle?)... Széncinke vére
kegyetlen télben. Óceán-mélyben
úszkáló hal vagy – földagyad hallgat.
Bágyadt pirosság arcodon; ország
dereng; fénypászma hull kihalt házra.
A hited hol van? Csak üres szólam,
dagályos felleg jövőd, mely ellep.
Ásító, elnyílt közöny – csak elbírd
közhelyek tócsa-sekélyét! Torz a
képzelet is már. Zárva a kincstár;
múlt tüze látszat – senkik csatáztak
semmilyen tájon. Varangyos álom
súlyt s fogva tart itt. (Hüvelybe, kard-hit!)

Mi szükség várni arra, hogy bárki
egyszer lemérje: életed ért-e
valaha bár egy annyit, akár egy
réz garas, rozsdás? Voltál piros Ász.
Lennél tök Alsó? – Egyetlen fals szó
nélkül számít rád Dávid-parittyád.
Magányos hétvég... Van, akiért még;
vagy aki ellen segíteni kelljen?

Senki se kérte. Mégis megérte.

2003. november 11.

PROFÁN BALLADA

*„Az embernek ha kedve támad”
(Derzsi Sándor)*

Az ég derűs. Ha kedve támad
az embernek, kivénhedt bánat,
mint őszi ég, elűz egy fáradt
mosolyával – megvénhedt minden!

Te tudod, lótetemek s ingyen-
halottak, katonaruhások
közt kószáló jámbor kísértet:
gyilkosokon nem fog a rontás.

Még hogy ők félnek(!) – ők a féltett
hatalmat túlélő brigantik?
Fehér ló szőre vértől rozsdás,
hótól fehérlik piszkos hant itt;

az eltiport férfikor benned
örjög kétségbeesésében.
„Nézzétek ezt az eszementet,
kész anakronizmus már régen!”

– szól, aki lát. És sárga hó hull,
feneketlen égből örök hó.
Bugris-becsvágy mezején koldul
az életed alól kilőtt ló.

Menekülnél; Árpád apánk vár
ölelő kar címer-mezőben. –
Farkasfogtól felajzott bárány
mosolyogsz, de már csak a földben.

2003. november 14.